

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ် ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	မိုးသိမ်းခိုယ် (၀၉၇၆၇၉၂၇၇၄၂)
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိန်းသူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဗိုလ်ဗိုလ်(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မီခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
တန်ဖိုး	ဗုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄ ၃၀၀၀ ကျပ်

ဖိုးနှိုင်းလင်း

လမ်းပျောက် ၊ ဖိုးနှိုင်းလင်း

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃

စာ ၉၃ ၊ ၂၀၁၅ x ၁၂၁၅ စင်တီ

(၁) လမ်းပျောက်

လမ်းပျောက်

ဖိုးနိုင်လင်း

IN THE TALL GRASS

STEPHEN KING & JOE HILL

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၀၂)

‘ကွင်းပြင်ကျယ် မြက်ရှိုင်းတောကြီးထဲ ရောက်သွားကာ
ပြန်ထွက် မရဘဲ ဒုက္ခထဲ တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည့်
လူတစ်စုအကြောင်း။

ဒီကားကို ကြည့်ရတာက
လူသား၏ ဖြစ်တည်မှုအစွမ်းအစကိုပင်
ပြက်လုံးထုတ်ထားသလိုရှိသည်။

သူတို့ဘေးတွင် ပတ်ပတ်လည်ဝန်းရံနေသည့်
မြက်ရှည်ပင်များအလယ်၌ ကူညီရာမဲ့ ထွက်ပေါက်မဲ့ ဘဝဖြင့်’

(သစ္စာနီ၏ ကိုဗစ်-၁၉ အော်ပရာမှ)

ဆရာ သစ္စာနီ၏ “ကိုဗစ်-19 အော်ပရာ” ဝတ္ထုကို ဖတ်လိုက်ရမှ သာလျှင် In The Tall Grass ရုပ်ရှင်အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ သိလိုက်ရသည်။ ဆရာသစ္စာနီ ရေးထားသည်ကို ဖတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ကို အင်တာနက်မှ ဒေါင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မူရင်းဝတ္ထုကိုပါ ဖတ်ချင်လာသဖြင့် အင်တာနက်မှပင် ဒေါင်း၍ ဖတ်လိုက်သည်။ မူရင်းဝတ္ထုကို ရေးကြသူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့အသည်းစွဲ အမေရိကန် သည်းထိတ်ရင်ဖို စာရေးဆရာကြီး စတီဖင်ကင်းနှင့် သူ့သား ဂျိုးဟေးလ်တို့ ဖြစ်၏။ သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ၂၀၁၂ ခုနှစ်က ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုကို ဖတ်ရတာက ရုပ်ရှင်ကို ကြည့်ရတာထက် ပိုကောင်းသည်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုကို ဖတ်ပြီးတော့ တခြားသူများကိုလည်း ပြန်လည် မျှဝေချင်လာသည်။ စာမျက်နှာလည်း မများလေရကား အိမ်တွင် စတေးဟုမ်းနေရင်းနှင့်ပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မြန်မာပြန်ဖြစ်သွား၏။

စတီဖင်ကင်း၏ ထုံးစံအတိုင်း အမေရိကန်နဲ့ အင်မတန်သင်းသော အရေးအသား ဖြစ်သည်။ အမေရိကန်နဲ့ဆိုရာတွင် တောင်ပိုင်းနဲ့ ပိုသင်း

ဖိုးနိုင်လင်း

သည်။ အမေရိကန်တွေသာ သိနိုင်လောက်သည့် ဝေါဟာရတွေ၊ အမည်တွေ၊
နေရာတွေ ပါ၏။ ယခု ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ထူးခြားသည်မှာတော့ Limerick
ခေါ် နဘောထပ် ငါးကြောင်း စာစပ်လေးတွေကို ဟိုနေရာဒီနေရာတို့တွင်
ထည့်သွင်းရေးသားထားခြင်းပင်။ တံတားကြီးပေါ်က၊ နွားကြီးချော်ကျ၊
တအားကြီးမအော်ရ ဆိုတာလိုမျိုးတွေ ဖြစ်၏။ ရယ်လည်းရယ်ရသည်။
နည်းနည်းတော့ ကြမ်းသလို၊ ညစ်ညမ်းသလိုလိုလည်း ရှိ၏။ သားတော်မောင်
ဂျိုးဟေးလ်၏ လက်ရာတွေများလား မသိ။

ဝတ္ထုက မရှည်ပေမဲ့ အရေးအသားက လှသည်။ ရယ်စရာနေရာ
တွင် ရယ်ရ၊ ကြောက်စရာနေရာတွင် ကြောက်ရအောင် ရေးထားခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖတ်နိုင်သည့် ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်သည်။
မူရင်းဝတ္ထုအမည်ကို မြန်မာလို တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုလျှင် မြက်ပင်ရှည်များထဲဝယ်
ဟူ၍ ဖြစ်သော်လည်း မြက်ရိုင်းတောကြီးအထဲတွင် တဝဲလည်လည်ဖြစ်ကာ
ကူညီရာမဲ့ ထွက်ပေါက်မဲ့ ဖြစ်နေကြခြင်းကို ပေါ်လွင်စေလိုသဖြင့် ‘လမ်းပျောက်’
ဟု အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဖိုးနိုင်လင်း

၄.၁.၂၀၂၁

ရန်ကုန်။

စာကြွင်း - ၂၀၂၀ ပြည့်နှစ်နှောင်းပိုင်းကတည်းက မြန်မာပြန်ပြီး ဖြစ်သော်
လည်း ယခု ၂၀၂၃ ခုနှစ်မှသာလျှင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ဖြစ်တော့
သည်။

၁၇.၂.၂၀၂၃

ရန်ကုန်။

(၁)

ဖြစ်လာရသမျှအားလုံး မင်းကြောင့်ဟု ခင်ဗျား ပြောလိုကပြော၊ ကားထဲတွင် တောက်လျှောက်ကြားလာရသော ရေဒီယိုအစား နားအေး ပါးအေး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး ကယ်လ် နေချင်ခဲ့မိသည်။ နင့်ဒေါသနဲ့ နင်ဟုလည်း ခင်ဗျား ဆိုချင်ဆို၊ ကားထဲမှ အဲကွန်းလေအစား ပြင်ပလေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေးကို ဘက်ကီ ရှုချင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်း နှစ်ခု မပြည့်စုံဘဲနှင့်တော့ ချာတိတ်လေး၏ အော်သံကို သူတို့နှစ်ဦး မည်သို့မျှ ကြားခဲ့ကြရမည် မဟုတ်။ ဒါသည် ကယ်လ်နှင့်ဘက်ကီတို့အတွက် ယခု ဖြစ်ရပ်တည်းဟူသော အကျိုးတရားကို ဖန်လာစေသည့် အကြောင်းတရား အတွဲအဖက် အစပ်အဟပ်များပင် ဖြစ်တော့သတည်း။

ကယ်လ်ဒီးမုသ်နှင့် ဘက်ကီဒီးမုသ်တို့သည် ဆယ့်ကိုးလခန့် ခြားပြီး မွေးဖွားခဲ့ကြသော မောင်နှမဖြစ်၏။ သူတို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း နှစ်ယောက်စီး စက်ဘီးတစ်စီးကို အတူတကွ နင်းကြသည့်နှယ် စိတ်တူကိုယ်တူ နေထိုင်ကြီးပြင်းလာကြသောကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးကို အိုင်ယာလန် အမြွှာပူး ဟုလည်း သူတို့မိဘများက ခေါ်ကြသည်။ အမှန်အားဖြင့်မူ တစ်နှစ်အတွင်း မွေးကြသော ညီအစ်ကို၊ ညီအစ်မ၊ မောင်နှမတို့ကိုသာ အိုင်ယာလန်

အမြွှာပူးဟု ခေါ်ရိုးထုံးစံရှိသည်။ ‘ဘက်ကီက ဖုန်းကိုကိုင်ရင် ကယ်လ်က ဟဲလိုလို၊ ပြောတယ်’ ဟု မစ္စတာ ဒီးမုသ်က ပြောဖူးသည်။ ‘ကယ်လ်က ပါတီတစ်ခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်ပြီဆိုရင် ဘက်ကီက ဖိတ်ရမယ့် ဧည့်သည် စာရင်း ရေးပြီးသားပဲ’ ဟုလည်း မစ္စဒီးမုသ်က ပြောဖူးသည်။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြားဝယ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြစ်တင်ကာ ဆန့်ကျင်စကား ပြောကြဖူးသည်ဟူ၍ မရှိ။ နင်ပဲဆေ ရန်ဖြစ်ကြသည်ဟူ၍လည်း မရှိ။ ကျောင်းပြင်ပတွင်ရှိသော ကယ်လ်၏ အဆောင်ခန်းသို့ ဘက်ကီတစ်ယောက် ရောက်သွားပြီး သူ့တွင် ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီဟူ၍ ပြောစဉ်ကတွင်သော်မှ ကယ်လ်က မည်သို့မျှ အပြစ်မတင်။ ဒါ သူတို့ ထုံးစံများလား။ ထိုသို့ လုံးလုံးလျားလျားကြီးလည်း မဟုတ်ပါချေ။

ကယ်လ်သည် UNH ဟူသည့် နယူးဟမ်ရှိုင်းယားတက္ကသိုလ်ကို ရွေးချယ်ခဲ့သဖြင့် သူနေသော ပြင်ပအဆောင်သည် ဒါဟမ်မြို့ထဲတွင် ရှိသည်။ နောက် နှစ်နှစ်အကြာတွင် ဘက်ကီကလည်း (အပျိုစင်တစ်ယောက် သေချာ ပေါက် မဟုတ်တော့လျှင်တောင်မှ အဲဒီတုန်းက သူ့တွင် ကိုယ်ဝန်မရှိ) ထိုတက္ကသိုလ်ကိုသာ ရွေးချယ်တက်ရောက်ခဲ့သည်ဆိုပါက မည်သူမျှ အံ့သြကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

“အောက်ထစ်တော့ အပတ်စဉ် ကျောင်းပိတ်ရက်တွေတိုင်း ဘက်ကီနဲ့အတူ အပြင်ထွက်လည်ကြမှာကြောင့် သူ အိမ်ကို ပြန်လာစရာ မလိုတော့ဘူး” ဟု မစ္စတာဒီးမုသ်က ပြောပါသည်။

“ငါတို့လည်း ဒီမှာ အေးအေးလူလူ နေကြရတော့မယ် ထင်ပါ တယ်လေ” ဟု မစ္စတာဒီးမုသ်က ပြောသည်။

“နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက် ကြာပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေပေါ့လေ အမြဲတမ်းကြီး အားလုံးအတူတူ နေနေကြရတာကို နည်းနည်းတော့ ငြီးငွေ့လာကြတော့တာပေါ့”

သို့ရာတွင် သူတို့မောင်နှမနှစ်ဦးသည် အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲ လုပ်ကြသည်ချည်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ညီမ လုပ်သမျှတိုင်းကို ကယ်လ်က နောက်မှ တောက်လျှောက်လိုက်၍ တာဝန် မယူနိုင်သည်မှာ သေချာသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ထိုနည်းတူပင် သူ ကလေးမမွေးခင်ထိ ဦးလေးဂျင်မီနှင့် အန်တီအန်းတို့ထံတွင် နေ၍ရမလားဟု မေးရန်မှာလည်း ဘက်ကီ၏ အကြံသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြံကို အံ့အား

သင့်သွားရသည်ကတော့ ဒီးမုသ်မောင်နှံပင် ဖြစ်လေ၏။ ဒီအကြံကလေး ကတော့ဖြင့် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သလို ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ထို့ကြောင့် ပင်လျှင် နွေဦးရာသီ စာသင်ချိန်ဝယ် ကျောင်းမှခွင့်ယူ၍ မောင်နှမနှစ်ယောက် နိုင်ငံအနှံ့ ကားအတူမောင်းကြမည်ဟု ကယ်လ်က အကြံပြုလာသော အခါတွင်လည်း မိဘနှစ်ပါးက အသာတကြည်ပင် လိုက်လျောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကယ်လ်သည်လည်း ဘက်ကီ ကလေးမမွေးမချင်း စန်ဒီယာကို တွင် နေနိုင်သည်ဟုလည်း မိဘများက သဘောတူခဲ့သည်။ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်ကလေး ထေမိအောင် အလုပ်ကလေးဘာလေးတော့ သူ ရှာကြံ လုပ်နိုင်မှာပါလေ။

“အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်မှာ ဗိုက်ကြီးတာ” ဟု မစ္စဒီးမုသ်က ပြောသည်။

“မင်းလည်း အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်မှာ ဗိုက်ကြီးတာပဲလေ” ဟု မစ္စတာဒီးမုသ်က ပြောပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက လက်ထပ်ပြီးသား” ဟု မစ္စဒီးမုသ်က ပြန်ချေ၏။

“သူတော်ကောင်းလေးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလေ” ဟု မစ္စတာဒီးမုသ်က ပြောမှကို ဖြစ်တော့မည်ဟူသည့် ခံစားချက်ဖြင့် စကားကို ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

မစ္စဒီးမုသ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး “ကလေးမွေးလာရင် ဘက်ကီက ကလေးရဲ့ ပထမနာမည်ကိုပေးပြီး ကယ်လ်က ဒုတိယနာမည်ကို ပေးလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါမှမဟုတ် အဲဒါရဲ့ ပြောင်းပြန်ပေါ့” ဟု မစ္စတာဒီးမုသ်ကပြောပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် သက်ပြင်းကိုယ်စီချကြပြန်၏ (ရံဖန်ရံခါတွင် အိမ်ထောင်သည်လင်မယားတို့သည်လည်း အိုင်ယာလန်အမွှာပူးတွေလိုပါပဲ)။

ဘက်ကီတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အနောက်ဘက်ကမ်းခြေသို့ မသွားမီကလေးတွင် သူ့အမေက ဘက်ကီကို အပြင်သို့ နေ့လယ်စာ စားရန်ခေါ်ကာ “နင် ကလေးကို မွေးစားတဲ့ဆီ ပေးလိုက်မယ်ဆိုတာ သေချာ ရဲ့လား” ဟု မေးသည်။ “ဒါကို ငါ မမေးသင့်ဘူးဆိုတာ သိတယ်၊ ငါက နင့်အမေလေ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အဖေကလည်း သိချင်နေတာကြောင့်” ဟုလည်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သမီးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး အမေ၊
ကယ်လ်ကလည်း ကူပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးမှာပါ”

“ကလေးအဖေကရော ဘယ်လိုသဘောရှိလဲ သမီးရယ်”

ဘက်ကီက အံ့သြသလိုကြည့်ရင်း “အိုး၊ သူက ဘာမှကိုမပြော
တာ၊ ရူးနေပြီလေ” ဟု ပြန်ပြော၏။ မစွဒီးမုသ် သက်ပြင်းချရပြန်သည်။

